

Kui vastus on jaatav, siis kas vastus oleks teistsugune, kui ülekandevaru ja üleliigse laovaru suuruse määramisel on võimalik arvesse võtta ka ettevõtja tootmis-, töötlemis- või müügitulu kasvu, põllumajandustoodete lõppvalmimistähtaega, laovarude tekkimise aega, samuti ettevõtjast mitteolenevaid muid asjaolusid?

2.2 Kas Komisjoni määruse (EÜ) nr. 1972/2003 eesmärgiga on kooskõlas üleliigse laovaru tasu sissenõudmine ka juhul, kui ettevõtjal tuvastatakse 1. mai 2004. a seisuga üleliigse laovaru, kuid ettevõtja tõendab, et ta üleliigse laovaru turustamisest pärast 1. maid 2004. a hinnavahe näol reaalset kasu ei saanud?

(¹) ELT L 139, lk 55; ELT erivaljaanne 03/45, lk 14.

(²) EÜT L 256, lk 1; ELT erivaljaanne 02/02, lk 382.

(³) Komisjoni määrus (EÜ) nr 1972/2003, 10. november 2003, Tšehhi Vabariigi, Eesti, Küprose, Läti, Leedu, Ungari, Malta, Poola, Sloveenia ja Slovakkia ühinemisel põllumajandustoodetega kauplemise suhtes võetavate üleminekumeetmete kohta; ELT L 293, lk 3; ELT erivaljaanne 03/40, lk 474.

alusel määratakse see liikmesriik, kus transpordivahendile kohaldatakse ajutise impordi protseduuri ja see liikmesriik, kellel on kõnealuse transpordivahendi maksustamise õigus. Direktiivi 83/182/EMÜ artikli 7 lõige 1 näeb ette teatavad erandid reeglist, mille kohaselt tähendab alaline elukoht kohta, kus isik tavaliselt elab kalendriaasta jooksul vähemalt 185 päeva. Eelkõige täpsustab artikli 7 lõike 1 teine lõik, et kui isiku tööalased ja isiklikud sidemed on eri kohtades ning ta elab seetõttu järgmööda kahes või enamas liikmesriigis asuvates eri kohtades, loetakse tema alaliseks elukohaks isiklike sidemetega seotud kohta, kui ta sinna korrapäraselt tagasi pöördub. Otsesõnu on siiski täpsustatud, et viimati nimetatud tingimus ei pea olema täidetud, kui isik elab liikmesriigis kindla kestusega ülesande täitmiseks.

Soome õigus näeb sellise korrapärase tagasipöördumise tingimuse ette ka sel juhul, kui isik elab liikmesriigis kindla kestusega ülesande täitmiseks. Seega ei ole Soome direktiivi 83/182/EMÜ artikli 7 lõiget 1 nõuetekohaselt siseriiklikku õigusesse ülevõtnud.

(¹) EÜT L 105, lk 59, ELT erivaljaanne 09/01, lk 112.

8. aprillil 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Soome Vabariik

(Kohtuasi C-144/08)

(2008/C 171/24)

Kohtumenetluse keel: soome

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: I. Koskinen ja D. Triantafyllou)

Kostja: Soome Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Soome Vabariik kasutab teatavate transpordivahendite ajutise impordi korral võimaliku maksuvabastuse võimaldamisel mittetäielikku alalise elukoha mõistet, on Soome Vabariik jätnud täitmata nõukogu 28. märtsi 1983. aasta direktiivi 83/182/EMÜ (¹) ühest liikmesriigist teise ajutiselt imporditud teatavate transpordivahendite maksuvabastuse kohta ühenduses artikli 7 lõikest 1 tulenevad kohustused;

— mõista kohtukulud välja Soome Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Seoses võimaliku maksuvabastuse võimaldamisega on direktiivi 83/182/EMÜ artikli 7 lõikes 1 sätestatud alaline elukoht, mille

Efkon AG 3. aprillil 2008 esitatud apellatsioonkaebus Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (viies koda) 22. jaanuari 2008. aasta otsuse peale kohtuasjas T-298/04: Efkon AG versus Euroopa Parlament ja Euroopa Liidu Nõukogu

(Kohtuasi C-146/08 P)

(2008/C 171/25)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellatsioonkaebuse esitaja: Efkon AG (esindaja: Rechtsanwalt M. Novak)

Teised menetluspooled: Euroopa Parlament, Euroopa Liidu Nõukogu ja Euroopa Ühenduste Komisjon

Hageja nõuded

— Tühistada Esimese Astme Kohtu 22. jaanuari 2008. aasta otsus kohtuasjas T-298/04 õigusvastasuse tõttu ning viia läbi korrakohane menetlus ning teha seaduslik otsus;